

Sygn. akt VI ACa 1080/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA Ewa Stefańska (spr.)

Sędziowie: SA Agata Zając

SO (del) Grażyna Kramarska

Protokolant: Izabela Nowak

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2015 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

przy udziale R. D. i (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

o ustalenie, że wstrzymanie dostaw sprzedaży energii było uzasadnione

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konkurencji

z dnia 27 lutego 2014 r.

sygn. akt XVII AmE 42/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI ACa 1080/14

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 22 grudnia 2011 r., wydaną na podstawie art. 8 ust. 1 w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (tekst jedn. Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zm., zwanej dalej „ustawą - Prawo energetyczne”), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki stwierdził, że wstrzymanie w dniu 1 sierpnia 2008 r. dostarczania energii elektrycznej do nieruchomości R. D. położonej w W. przy ul. (...) przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., przy udziale (...) S.A. z siedzibą w W. (obecnie: (...) S.A. z siedzibą w W.), było nieuzasadnione.

Zdaniem Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, (...) S.A. z siedzibą w W. nie zachowała procedury przewidzianej w art. 6 ust. 3a ustawy - Prawo energetyczne. Niezapłacone przez R. D. faktury wysyłane były bowiem na adres W. ul. (...), zamiast na wskazany w umowie sprzedaży energii elektrycznej adres W. ul. (...). Na ten sam wadliwy adres wysłane zostały powiadomienie o istniejących zaległościach w opłatach za energię elektryczną oraz wezwanie do ich uiszczenia

w terminie 14 dni. (...) S.A. z siedzibą w W. nie przedstawił dowodu, że R. D. otrzymał faktury, powiadomienie i wezwanie, ograniczając się do wskazania, iż druga z nieruchomości jest również jego własnością.

Powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł odwołanie, w którym zaskarżył powyższą decyzję w całości i wnosił o jej zmianę przez orzeczenie, że wstrzymanie dostaw energii elektrycznej do zainteresowanego nie było nieuzasadnione, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji. Powód zarzucił zaskarżonej decyzji:

1) naruszenie art. 28 k.p.a. w związku z art. 8 ust. 1 w związku z art. 6 ust. 3a ustawy - Prawo energetyczne poprzez błędną wykładnię i uznanie powoda za stronę niniejszego postępowania,

2) naruszenie art. 6 ust. 3a ustawy - Prawo energetyczne przez błędną wykładnię i orzeczenie, iż wstrzymanie dostaw energii elektrycznej do lokalu R. D. było nieuzasadnione pomimo spełnienia przesłanek wstrzymania dostaw energii elektrycznej,

3) naruszenie art. 61 k.c. poprzez niezastosowanie i przyjęcie, że oświadczenie woli złożone R. D. nie doszło do niego w taki sposób, że mógł się on z nim zapoznać,

4) rażące naruszenie art. 77 § 1 w związku z art. 7 k.p.a. poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy oraz błędne przyjęcie, że to na przedsiębiorstwie energetycznym spoczywa ciężar dowodu w sprawie.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wnosił o oddalenie odwołania.

Zainteresowany R. D. wnosił o oddalenie odwołania.

Zainteresowany (...) S.A. z siedzibą w W. (dawniej: (...) S.A. z siedzibą w W.) przyłączył się do odwołania powoda.

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie.

Wyrok Sądu Okręgowego został wydany w oparciu o poniższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne.

R. D. (jako odbiorcę) i (...) S.A. z siedzibą w W. (jako dostawcę) łączyła umowa sprzedaży energii elektrycznej nr (...) z dnia 27 sierpnia 2004 r. (umowa kompleksowa), której przedmiotem było dostarczanie energii elektrycznej do nieruchomości położonej w W. przy ulicy (...). Była to umowa przeznaczona dla osób fizycznych nie prowadzących działalności gospodarczej. W § 1 pkt 4 umowy jako adres do korespondencji, na jaki dostawca powinien wysyłać faktury i korespondencję do odbiorcy, wskazano W. ul. (...).

Przedsiębiorstwo (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 11 maja 2001 r. zmieniło nazwę na (...) S.A. z siedzibą w W., a w dniu 24 września 2008 r. - na (...) S.A. z siedzibą w W.. Ponadto z dniem 1 lipca 2007 r. doszło do wyodrębnienia działalności w zakresie dystrybucji energii elektrycznej i powstania przedsiębiorstwa o nazwie (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Dlatego stronami postępowania administracyjnego prowadzonego przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki były (...) S.A. z siedzibą w W. (jako przedsiębiorstwo obrotu) i (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (jako przedsiębiorstwo dystrybucji).

R. D. twierdził, że nie otrzymał faktur dotyczących dostaw energii elektrycznej do nieruchomości położonej w W. przy ulicy (...), za miesiące marzec, kwiecień i maj 2008 r. W dniach 2 i 24 kwietnia oraz 3 czerwca 2008 r. dzwonił on na numer infolinii (...) S.A. z siedzibą w W. i zgłaszał fakt nieotrzymania faktur.

Działając na zlecenie (...) S.A. z siedzibą w W., w dniu 1 sierpnia 2008 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wstrzymała dostawę energii elektrycznej do nieruchomości R. D. położonej w W. przy ul. (...). Jest to budynek wielorodzinny przeznaczony na wynajem. W dokumencie odłączenia jako adres odbiorcy energii wskazano W. ul. (...).

Pismem z dnia 3 sierpnia 2008 r. R. D. wezwał (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do bezzwłocznego wznowienia dostaw energii elektrycznej do budynku położonego w W. przy ul. (...). Wyjaśnił, że nie otrzymał faktur za marzec, kwiecień

i maj 2008 r., o czym informował powoda za pośrednictwem infolinii. Pomimo to nie doręczono mu obiecanych duplikatów faktur. Na skutek rozmów za pośrednictwem infolinii zostały mu jedynie wysłane faktury za czerwiec i lipiec 2008 r., które zostały zapłacone.

W dniu 25 sierpnia 2008 r. R. D. wystąpił do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z wnioskiem o wydanie decyzji stwierdzającej, że wstrzymanie dostaw energii elektrycznej do nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), było niezasadne.

W piśmie z dnia 22 września 2008 r. (...) S.A. z siedzibą w W. wyjaśniła, że w związku z brakiem zapłaty za fakturę nr (...) z dnia 20 marca 2008 r. w kwocie 185,50 zł i za fakturę nr (...) z dnia 21 kwietnia 2008 r. w kwocie 194,91 zł, do zainteresowanego zostało wysłane przypomnienie w trybie art. 6 ust. 3a ustawy - Prawo energetyczne. Podczas rozmowy za pośrednictwem infolinii R. D. wskazał jako adres do korespondencji W. ul. (...), przy czym był to adres istniejący już w systemie informatycznym (...) S.A. z siedzibą w W.. Powód wskazał, że kwestia adresu do korespondencji zainteresowanego będzie wyjaśniana, jednakże W. ul. (...) to adres innej nieruchomości R. D., więc istnieje prawdopodobieństwo, że korespondencja kierowana na ten adres była również przez niego odbierana.

W wysłanym do R. D. na adres W. ul. (...) piśmie z dnia 23 kwietnia 2008 r. zawierało pouczenie, że w przypadku braku zapłaty kwoty 380,41 zł w terminie 14 dni, jednak nie później niż do dnia 14 maja 2008 r., zostanie wstrzymane dostarczanie energii elektrycznej do budynku położonego w W. przy ul. (...).

We wrześniu 2008 r. R. D. otrzymał duplikaty faktur za miesiące marzec, kwiecień i maj 2008 r., wystawione w dniach 12 i 19 września 2008 r. W piśmie z dnia 19 września 2008 r. (...) S.A. z siedzibą w W. poinformowała zainteresowanego, że terminy płatności faktur zostały przesunięte do dnia 10 października 2008 r. Wskazano również, że adres do korespondencji został zmieniony na W. ul. (...). R. D. zapłacił kwoty wynikające z powyższych faktur w terminie wynikającym z powołanego pisma.

Zdaniem Sądu Okręgowego odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Za niezasadny uznał Sąd pierwszej instancji zarzut naruszenia art. 28 k.p.a. w związku z art. 8 ust. 1 w związku z art. 6 ust. 3a ustawy - Prawo energetyczne poprzez uznanie powoda za stronę postępowania. Wyjaśnił, że stronami postępowania przed Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki są przedsiębiorstwa energetyczne zobowiązane przez ustawodawcę do określonego zachowania się oraz podmiot żądający zawarcia umowy, kwestionujący zasadność wstrzymania dostaw paliw lub energii, jak również podmiot, któremu prowadzący internetową platformę handlową odmówił do niej dostępu. W niniejszym postępowaniu stronami są więc R. D. (jako podmiot kwestionujący zasadność wstrzymania dostaw energii) oraz przedsiębiorstwa energetyczne: (...) S.A. z siedzibą w W. (jako zlecający wstrzymanie dostaw energii) i (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (jako wstrzymujący dostawy energii).

Powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (jako przedsiębiorstwo dystrybucji) działał na podstawie zlecenia (...) S.A. z siedzibą w W. (jako przedsiębiorstwa obrotu), które było wystawcą faktur i wysłało do R. D. informację o zaległych płatnościach. Fakt ten znalazł odzwierciedlenie w treści zaskarżonej decyzji, w której wskazano, że do wstrzymania dostarczania energii elektrycznej do nieruchomości doprowadziła (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., przy udziale (...) S.A. z siedzibą w W. (obecnie: (...) S.A. z siedzibą w W.). Są to przedsiębiorstwa energetyczne współdziałające w procesie sprzedaży i dostarczania energii elektrycznej, więc obydwie są stronami postępowania.

Analizując kwestię zasadności wstrzymania dostarczania energii elektrycznej do nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), Sąd Okręgowy odwołał się do treści art. 6 ust. 3a ustawy - Prawo energetyczne, który stanowi, że przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłaniem i dystrybucją paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła, mogą wstrzymać dostarczanie paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła w przypadku, gdy odbiorca zwleka z zapłatą za pobrane paliwo gazowe, energię elektryczną lub ciepło albo świadczone usługi co najmniej miesiąc po upływie terminu płatności, pomimo uprzedniego powiadomienia go na piśmie o zamiarze wypowiedzenia umowy i wyznaczeniu dodatkowego, dwutygodniowego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że z uwagi na dotkliwe dla odbiorcy skutki wstrzymania dostaw energii, ustawodawca nałożył na przedsiębiorstwa energetyczne obowiązek poinformowania odbiorcy o zaistniałym zadłużeniu oraz wyznaczenia mu dodatkowego terminu na uiszczenie zaległości. Oznacza to, że wstrzymanie dostaw energii przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., na zlecenie (...) S.A. z siedzibą w W., było dopuszczalne w przypadku kumulatywnego istnienia następujących przesłanek: zwleknięcia przez odbiorcę z zapłatą należności za energię co najmniej miesiąc po upływie terminu płatności, powiadomienia odbiorcy na piśmie o skutkach nieuregulowania należności, a także wyznaczenia odbiorcy dodatkowego, dwutygodniowego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności.

Według Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie powyższe przesłanki nie zostały kumulatywnie spełnione. Wprawdzie R. D. zalegał z zapłatą należności za energię elektryczną za miesiąc luty 2008 r., jednak było to spowodowane nieotrzymaniem faktury za ten okres od (...) S.A. z siedzibą w W. (obecnie: (...) S.A. z siedzibą w W.). Faktury za miesiące luty, marzec i kwiecień 2008 r. oraz pouczenie i wezwanie do uregulowania zaległości za dostarczoną energię elektryczną zostały wysłane bowiem na adres W. ul. (...), który nie był adresem do korespondencji wskazanym przez odbiorcę w umowie sprzedaży energii elektrycznej. Na prawidłowy adres zainteresowanego W. ul. (...) dokumenty te nie zostały wysłane, pomimo że R. D. informował o nieotrzymaniu faktur podczas rozmów prowadzonych z (...) S.A. z siedzibą w W. za pośrednictwem infolinii.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że zgodnie z treścią § 9 pkt 5 umowy sprzedaży energii, terminem płatności należności za dostarczoną energię elektryczną był dzień oznaczony na fakturze. R. D. nie zapłacił należności z faktury nr (...) w terminie do 20 marca 2008 r. i należności z faktury nr (...) w terminie do 21 kwietnia 2008 r. (...) S.A. z siedzibą w W. (obecnie: (...) S.A. z siedzibą w W.) nie udowodniła, że doręczyła odbiorcy powyższe faktury. Wprawdzie niedoręczenie faktur zainteresowanemu nie zwalniało go z obowiązku zapłaty za dostarczoną energię elektryczną, lecz miało znaczenie dla określenia terminu płatności objętych nimi należności. We wrześniu 2008 r. R. D. otrzymał duplikaty powyższych faktur wraz z pismem z dnia 19 września 2008 r., w którym przesunięto termin płatności wynikających z nich należności do dnia 10 października 2008 r.

Sąd Okręgowy stwierdził, że również pismo z dnia 23 kwietnia 2008 r. zawierające pouczenie i wezwanie do uregulowania zaległości za dostarczoną energię elektryczną, zostało wysłane na wadliwy adres W. ul. (...). Tymczasem z art. 6 ust. 3a ustawy - Prawo energetyczne wynika, że dopuszczalność wstrzymania przez przedsiębiorstwo energetyczne dostarczania energii elektrycznej była uzależniona od skutecznego doręczenia tego pisma odbiorcy. W przedmiotowej sprawie pismo zostało wysłane do R. D. listem poleconym na inny adres, niż wskazany w umowie sprzedaży energii elektrycznej. (...) S.A. z siedzibą w W. (obecnie: (...) S.A. z siedzibą w W.) nie przedstawiła dowodu, że pismo to zostało doręczone odbiorcy, zaś zainteresowany temu zaprzeczył.

Sąd pierwszej instancji nie zgodził się ze stanowiskiem powoda, że odbiorca mógł zapoznać się z treścią pisma, ponieważ zostało ono wysłane na adres nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), która również należy do R. D., co tworzy prawdopodobieństwo, że korespondencja kierowana na ten adres była przez niego odbierana. Wprawdzie z art. 61 § 1 k.c. wynika, że oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Jednakże w przedmiotowej sprawie pismo zostało wysłane na adres inny niż wskazany w umowie jako adres do korespondencji, zaś powód nie wykazał, aby doszło ono do adresata w taki sposób, że miał on możliwość zapoznania się z jego treścią. Dlatego Sąd Okręgowy uznał, że wstrzymanie dostarczania energii elektrycznej do nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), było nieuzasadnione.

Za niezasadny uznał Sąd pierwszej instancji zarzut naruszenia art. 77 § 1 w związku z art. 7 k.p.a., albowiem celem postępowania toczącego się przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, lecz merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy w kontradiktoryjnym postępowaniu. W postępowaniu tym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłaszania nowych twierdzeń faktycznych i dowodów. Dlatego nawet gdyby w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, nie mogą one być przedmiotem rozważań, ponieważ Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich

istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym.

Od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie apelację wniósł powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W..

Apelacją z dnia 11 czerwca 2014 r. powód zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w całości, wnosząc o jego zmianę poprzez orzeczenie, że wstrzymanie dostaw energii elektrycznej do zainteresowanego nie było nieuzasadnione, ewentualnie poprzez uchylenie zaskarżonej decyzji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Powód zarzucił wyrokowi Sądu Okręgowego:

1) naruszenie art. 6 ust. 3a ustawy - Prawo energetyczne poprzez błędną wykładnię i orzeczenie, że wstrzymanie dostaw energii elektrycznej do lokalu zainteresowanego było nieuzasadnione, pomimo spełnienia przesłanek do wstrzymania dostaw energii elektrycznej oraz błędną wykładnię zakładającą prawo do wstrzymania dostaw energii zgodnie z tym przepisem zależy od posiadania przez przedsiębiorstwo energetyczne dowodu doręczenia wezwania do zapłaty;

2) naruszenie art. 61 k.c. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że oświadczenie woli złożone zainteresowanemu nie doszło do niego w taki sposób, że mógł się on z nim zapoznać;

3) rażące naruszenie art. 479⁴⁶ i 479⁴⁹ k.p.c. w związku z art. 77 § 1 w związku z art. 7 k.p.a. poprzez przyjęcie, że w postępowaniu przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie są badane popełnione przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki uchybienia postępowania administracyjnego, pomimo, iż organ nie wyjaśnił wszystkich okoliczności sprawy oraz błędnie przyjął, że to na przedsiębiorstwie energetycznym spoczywa ciężar dowodu w sprawie.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Zainteresowany R. D. wniósł o oddalenie apelacji.

Zainteresowany (...) S.A. z siedzibą w W. nie zajął stanowiska co do apelacji powoda.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji są prawidłowe i Sąd odwoławczy przyjmuje je za własne. Także ocena prawna Sądu Okręgowego jest prawidłowa.

Zarzuty apelacji są w większości powtórzeniem zarzutów odwołania, do których trafnie odniósł się Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny podtrzymuje to stanowisko.

Nie ma racji powód zarzucając naruszenie art. 6 ust. 3a ustawy - Prawo energetyczne poprzez błędne przyjęcie, że wstrzymanie dostaw energii elektrycznej do nieruchomości zainteresowanego było nieuzasadnione, pomimo spełnienia przesłanek do wstrzymania dostaw energii elektrycznej, a także błędne przyjęcie, że prawo do wstrzymania dostaw energii zależy od posiadania przez przedsiębiorstwo energetyczne dowodu doręczenia odbiorcy wezwania do zapłaty. Jak słusznie wyjaśnił Sąd Okręgowy, w przedmiotowej sprawie nie zostały spełnione przesłanki określone w art. 6 ust. 3a ustawy - Prawo energetyczne, albowiem (...) S.A. z siedzibą w W. (obecnie: (...) S.A. z siedzibą w W.) nie doręczył odbiorcy pisma zawierającego powiadomienie o skutkach nieuregulowania należności, a także wyznaczenie dodatkowego, dwutygodniowego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności. Tymczasem - zgodnie z wolą ustawodawcy - jest to warunek konieczny uzasadnionego wstrzymania dostaw energii. Przedsiębiorstwo energetyczne nie doręczyło również odbiorcy faktur, których niezapłacenie stało się przyczyną wstrzymania dostaw energii.

Nie ma racji powód twierdząc, że Sąd Okręgowy błędnie przyjął, iż prawo do wstrzymania dostaw energii zależy od posiadania przez przedsiębiorstwo energetyczne dowodu doręczenia odbiorcy wezwania do zapłaty. Według Sądu

pierwszej instancji powód nie udowodnił, że pismo z dnia 23 kwietnia 2008 r. zostało doręczone odbiorcy, albowiem nie przedstawił na tę okoliczność przekonujących dowodów. W sytuacji, gdy powód nie udowodnił, że pismo wysłane do R. D. na wadliwy adres do niego dotarło, zaś sam zaineresowany zaprzecza temu, nie było możliwe przyjęcie, iż spełnione zostały przesłanki wskazane w art. 6 ust. 3a ustawy - Prawo energetyczne.

Nietrafny jest również zarzut naruszenia art. 61 k.c. poprzez przyjęcie, że oświadczenie woli złożone zainteresowanemu nie doszło do niego w taki sposób, aby mógł się on z nim zapoznać. Nie ulega wątpliwości, że w § 1 pkt 4 umowy sprzedaży energii jako adres do korespondencji, na jaki dostawca powinien wysyłać faktury i korespondencję do odbiorcy, wskazano W. ul. (...). (...) S.A. z siedzibą w W. dysponował tym adresem i przez wiele lat dokonywał na ten adres doręczeń do R. D.. Jednakże począwszy od lutego 2008 r. samowolnie zmienił adres, na który wysyłał korespondencję kierowaną do odbiorcy, gdyż zaczął ją wysyłać na adres W. ul. (...). Jest to adres innej nieruchomości należącej do zainteresowanego, która - jak wyjaśnił R. D. podczas rozprawy apelacyjnej - jest zabudowana domem wielorodzinnym przeznaczonym na wynajem, obecnie w remoncie, a więc niezamieszkanym.

W tej sytuacji na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia, że korespondencja do zainteresowanego dotarła w taki sposób, aby mógł się z nią zapoznać. Tymczasem apelujący ograniczył się do przedstawienia dowodu wysłania korespondencji, co nie jest równoznaczne z jej odbiorem przez adresata. R. D. nie ma bowiem obowiązku odbierania korespondencji pod adresem każdej nieruchomości, która jest jego własnością, albowiem nie musi tam bywać regularnie. Wysyłając faktury, a następnie pismo z dnia 23 kwietnia 2008 r. na adres nie będący adresem do korespondencji, przedsiębiorstwo energetyczne podjęło ryzyko, że korespondencja nie zostanie zainteresowanemu doręczona. Nie zasługuje na aprobatę pogląd apelującego, że wystarczające jest prawdopodobieństwo otrzymania korespondencji przez R. D.. W art. 6 ust. 3a ustawy - Prawo energetyczne ustawodawca nakazuje bowiem powiadomienie odbiorcy, a nie jedynie podjęcie próby tego powiadomienia. Zaś w art. 61 k.c. chodzi o realną, a nie tylko potencjalną możliwość zapoznania się przez adresata z treścią oświadczenia.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego całkowicie wadliwy jest pogląd powoda, że przedsiębiorstwo energetyczne mogło samowolnie zmienić wskazany w umowie adres do korespondencji z odbiorcą energii, pomimo że dysponowało ono prawidłowym adresem, który od początku trwania umowy nie ulegał zmianie. Natomiast na odbiorcy spoczywał obowiązek wykazania staranności polegającej na odbieraniu korespondencji pod adresem każdej z nieruchomości, które są jego własnością. R. D. nie miał takiego obowiązku, zaś jego twierdzenie o nieotrzymaniu korespondencji jest wiarygodne, skoro w budynku położonym w W. przy ul. (...) trwa remont i nikt tam nie mieszka. Ponadto właściciel nie ma obowiązku bywania w budynku przeznaczonym na wynajem i odbierania tam korespondencji, w szczególności gdy sam nim nie administruje.

Nie zasługuje na uwzględnienie także zarzut naruszenia art. 479⁴⁶ i 479⁴⁹ k.p.c. w związku z art. 77 § 1 w związku z art. 7 k.p.a. poprzez przyjęcie, że w postępowaniu przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie są badane popełnione przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki uchybienia postępowania administracyjnego, pomimo, iż organ nie wyjaśnił wszystkich okoliczności sprawy oraz błędnie przyjął, że to na przedsiębiorstwie energetycznym spoczywa ciężar dowodu w sprawie. Ma rację Sąd pierwszej instancji wskazując w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że celem postępowania toczącego się przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, lecz merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy w kontradiktoryjnym postępowaniu. Dlatego większość ewentualnych uchybień postępowania organu może zostać naprawiona w postępowaniu sądowym, w którym strony są uprawnione do zgłaszania wniosków dowodowych.

Podstawą orzeczenia Sądu Apelacyjnego był art. 385 k.p.c. O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c.